

zkoušenému výhybkáři býti neznámo ani další ustanovení zvláštního předpisu pro obsluhu centrálních hradel, že nejen výpravčí vlaků, nýbrž i výměnář jest povinen, aby se (před změnami v postavení výměn) přesvědčil, zda je jízdní cesta (výpravčímu udaná) volnou (§ 22), a že při křížení vlaků jest použití zvýšené opatrnosti, aby závěr výměny nebyl otevřen předčasně ještě za jízdy vlaku, do stanice vjíždějícího, a aby nebyly předčasně přeloženy výměny pro vlak, jenž má ze stanice odejeti (§ 28). Ani uvolnění výměn výpravčím úředníkem a rozkaz jeho, by byla upravena cesta pro určitý vlak, nesprošťují tedy výměnáře povinnosti, by sám před přehozením vyhybek se přesvědčil, zda není, zejména následkem vjíždění jiného vlaku do stanice, překážky proti nařízené úpravě výměn pro výjezd vlaku. Předpisy, jež znáti je povinností výměnářů a jejichž znalost stěžovatel ani nepopírá, sprostředkovaly takto stěžovateli poznání a předvídaní nebezpečí, jaké nastane, opustí-li hradlo a svěří-li jeho obsluhu telegrafistovi B-ovi, k této službě neoprávněnému a pro ni nezkoušenému. Stěžovatel nemůže proto možnost předvídaní nebezpečí (nehody skutečně nastavší) a zodpovědnost odmítati z důvodu, že předpokládal, že nebezpečí a nehodám zabrání přesné plnění jiných předpisů pro výpravčího úředního O-a a telegrafistu B-u závazných, totiž, že onen musí míti klíče k uzávěru výměn v osobním opatrování a tento nesmí se klíče dotknouti. Nehledě ani k tomu, že stěžovatel, požádav dle zjištění nalézacího soudu B-u slovy: »Sprav to za mne,« o to, by předsevzal úkony, které příjezdem vlaku č. 2216 a odjezdem vlaků č. 2217 a 2216 budou vyvolány, tudíž i aby přehodil výměny, jednal neopatrně a nedbale již tím, že svémocně a bezprávně zřízenému zástupci nepřipomenul a nevyložil přesně, kdy a za jakých okolností smí výměny přehoditi a že se tak smí státi jen po uvolnění výměn výpravčím úředníkem. Předpokládal-li tedy stěžovatel, že šetření předpisů pro jiné zřízence závazných těmito zřízenci zamezí, by nedošlo k nehodě přes to, že on sám nešetří předpisů pro něho platných, neuvědomil si, ač mu to předpisy umožnily, že i ostražitost a dbalost oněch zřízenců může po případě selhati, nepočínal si s opatrností, ostražitostí a rozvahou, jimiž je povinen každý železniční zřízenec, jednal nedbale a zodpovídá za nastavší pak nehodu podle §§ 335, 337 tr. zák., třebaže si pro onen předpoklad nebyl přímo vědom nebezpečí, spojeného s jeho svémocným nedbalým jednáním.

Čís. 1567.

Zákon ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák. o zamezení a potlačení nakažlivých nemocí zvířecích.

Slovensko není cizozemskem ve smyslu §u 5 zákona.

(Rozh. ze dne 24. března 1924, Kr II 348/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. května 1923, jímž stěžovatel uznán byl vinným přečinením §u 65 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., zrušil napadený

rozsudek a přikázal věc příslušnému okresnímu soudu k opětnému pojednání a rozsouzení ve směru přestupku §u 64 zákona ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, dovolávající se důvodu čís. 9 a), správně 10 §u 281 tr. ř., jest odůvodněna. Nelze ovšem popřít, že ustanovení §u 5 jež se nalézá v II. oddílu zákona o nemocech zvířecích čís. 177/1909 ř. zák. s nadpisem »Jak se zabráňuje zavlečení nakažlivých nemocí zvířecích ze zemí, jež nepatří k obvodu působnosti tohoto zákona« a připouští vydání záповědi dovozu a průvozu zvířat, vypukne-li v některé zemi, nenáležející k obvodu, kde tento zákon platí, nakažlivá nemoc zvířecí a je-li se obávati, že by byla zavlečena do tohoto území, dle svého znění krylo by i dnes vydání takového zákona na Moravě proti dovozu ze Slovenska, ježto na Slovensku neplatí dosud v příčině nakažlivých nemocí zvířecích zákon ze dne 6. srpna 1909, čís. 177 ř. zák., v zemích dříve českých platný, nýbrž zákon uherský, a zákon ten, mluvě o »zemích, nepatřících k obvodu působnosti tohoto zákona« měl ovšem na zřeteli kterékoli území, jehož odchýlné zákonodárství a zařízení ve věcech veterinářských nezaručovalo stejnou měrou ochranu dobytka v obvodu působnosti tohoto zákona proti nákaze, jako tento zákon. Než toto čistě formalistické stanovisko nevyhovovalo by, jak správně zmateční stížnost na to poukazuje, vzhledem k nynějším změněným státoprávním poměrům pravému smyslu zákona. Chtěltě zákon předpisy II. oddílu, jak nasvědčuje tomu celá úprava tohoto oddílu a doslov jednotlivých jeho §§ů, uzavřítí právě země, v říšské radě zastoupené, proti zavlečení nemocí dobytčích z cizozemská do tuzemska. Že k cizozemsku čítalo se tehdy i dřívější Uherško, k Rakousku v užším poměru státoprávním stojící, na věci ničeho nemění, uváží-li se, že právě se strany Uherska přímo úzkostlivě bylo na to hleděno, by jeho státní samostatnost v každém směru byla zdůrazňována. Za nynějšího poměru Slovenska a Podkarpatské Rusi k českým zemím republiky, jak upraven jest §§y 2 a násl. ústavní listiny, jeví se přes různost v obojím zákonodárství užívání předpisu §u 5 zákona o nemocech zvířecích k uzavírání jedné části republiky proti jiné části neudržitelným, čímž vratkým stalo se ovšem i podřadění překročení zákazu dovozu z území slovenského do bývalých zemí českých pod § 65 zák., třebaže se vyhláška zemské správy politické, jejíž zákaz byl překročen, dovolává §u 5 zákona o nem. dob. Překročení zákazu může přijítí v úvahu jen po případě jako přestupek podle §u 64 cit. zák. Bylo proto vyhověti zmateční stížnosti obžalovaného, rozsudek zrušiti jako zmatečný a dále naříditi, jak shora uvedeno.

Čís. 1568.

Samosoudce smí i v případech, kde jest použití §u 265 tr. ř., uložití trest na svobodě až do šesti měsíců a jest ustanovením §u 265 tr. ř.